

Životopis Květoslavy Kudláčkové

(Příběhy našich sousedů)

Květoslava Kudláčková se narodila na samotě Kristin Hrádek v obci Maxičky na Děčínsku 29.ledna roku 1953. Po vychození osmé třídy se ovšem s rodinou přestěhovala do obce Boleboř na Chomutovsku, kde žije dodnes.

Většinu dětství tedy strávila na Děčínsku v okolí hor a lesů. Sama jej popisuje jako nejdůležitější část svého života a ráda na něj dodnes vzpomíná. Okolnosti ale mohly být úplně jiné, jelikož její tatínek se po komunistickém převratu stal osobou nespolehlivou, a dokonce měl původně odejít i do zahraničí. Jeho otec byl totiž správcem majetku hrabat Šliků a jako takový byl pro režim nepohodlný. Kvůli manželce se ale rozhodl zůstat, nicméně označení za politicky nespolehlivé ovlivňovalo Květin život i budoucnu. Byl to ale také právě její otec, lesní inženýr, kdo vytvářel v malé Květě lásku k přírodě a zejména k lesům.

Není se proto čemu divit, že se později jejím vysněným povoláním stalo být hajnou. Osud tomu chtěl ale jinak – lesnická škola byla v té době pro dívky zavřená, a tak se musela vydat jiným směrem. Nakonec skončila na chomutovském gymnáziu, kam nastoupila roku 1968, tedy krátce poté, co na československé území přijely tanky. Již v této době měla vyhranění vztah k tehdejšímu režimu a snažila se proti němu vystupovat. Sama vypráví, jak se pálili sovětské vlajky a jak ona sama začala psát protestsongy, které jí její maminka později spálila. Právě tato “tvůrčí” etapa ji v pozdějším životě přivedla k psaní a publikování knih, kterých má dnes napsáno devět. Přípravuje i knihu desátou.

Krátce po maturitě byla umístěna již jako učitelka, ovšem bez pedagogického vzdělání, do malotřídní školy ve Verněřově, kde vyučovala druhou a třetí třídu. Toto povolání jí nakonec vydrželo celý život. Prostřídala spousty škol. Zbytek učitelské kariéry strávila jako učitelka na zvláštní škole v Jirkově. Učila napříč ročníky. Na tato léta velmi ráda vzpomíná. Má spousty příhod, co se dělo a jaké to bylo být učitelka.

Ještě během svých studií se seznámila se svým mužem. Jak ho ona sama popisuje, byl to velmi pohledný, urostlý a pracovitý muž. Strávili spolu celý život a měli dvě děti, syna Pavla a dceru Ladu. Dnes již manžel není mezi námi, ale Květa na něj s láskou vzpomíná. V roce 1974 společně s mužem, jeho tatínek a svým tatínkem postavili dům na Boleboři, kde žije Květa dodnes. Dům byl postaven po dvou letech a dvou měsících.

Dnes je Květa plnohodnotnou babičkou. Věnuje se sběru bylin, jak ji to učila její maminka. Ráda vzpomíná na časy, kdy měla malá vnoučata, kterým vyprávěla vymyšlené příběhy. Tyto příběhy má v plánu sepsat do své desáté knihy. Na svůj život pohlíží s moudrostí a kritickým odstupem k současnému dění. Pamatuje na roky 1968 i 1989, které ovlivnily její život. Na současnou politickou situaci nenahlíží velmi optimisticky. Je aktivní v komunitě lidí na Boleboři a sbírá zajímavosti o historii tohoto místa. Každoročně se také setkává s lidmi ze školy, kterou navštěvovala na Sněžníku.